

med Tid den Gang. Nej, det var slet ikke daarligt med Tid. Det vilde ikke en Gang have været nødvendigt for at faa Loven om Garantiudvidelsen vedtagen at anvende et Par Dage dertil, thi det kan, naar det endelig skal være, gøres meget hurtigere. Jeg minder om, at man nylig vedtog Loven om Handelsministeriets Organisation i Løbet af et Par Timer. Saaledes kunde vi selvfølgelig, naar vi havde Kniven paa Struben, ogsaa have gjort i dette Tilfælde.

Nu gjorde det ærede Medlem fra Ringkøbing en Række Betragtninger gældende, som selvfølgelig kunne være meget gode, om, hvorfor det var nødvendigt, at ogsaa disse Institutioner kom ind under Bankgarantien, Argumenter, som naturligvis ogsaa have haft Gyldighed for den daværende Finansminister. Men den Slags Ting, som høre under Lovgivningsmagten, træde jo ikke ud i Livet, fordi en Enkeltmand, en Minister eller et enkelt Medlem af dette Ting, har en fast Overbevisning om, at det er en Nødvendighed. Nej, Nødvendigheden skal erkendes af Lovgivningsmagten, og derefter træder den ud i Livet. Naar man hørte det ærede Medlems Udtalelser om, hvad der var passeret i Finansudvalget, og man ikke var en særlig opmærksom Tilhører, vilde man let kunne tro, at nu er den Ting klaret. Men i Virkeligheden blev ingenting klaret derved, og det laa i, at det ærede Medlem gav en Del Oplysninger om, hvad der var passeret i Finansudvalget, før Garantiloven blev vedtagen, men det har ikke noget som helst Menneske under denne Forhandling ført frem. Spørgsmaalet er, hvad der muligvis kunde have være forhandlet i Finansudvalget, efter at Garantiloven var traadt i Kraft, og det ærede Medlems Udtalelser paa det Punkt medførte ogsaa en Misforstaaelse fra det ærede Medlem fra Næstveds (Andreasen) Side.

Men nu kommer jeg til det Punkt, som det ærede Medlem aabenbart mener har en væsentlig Betydning. Det ærede Medlem mener, at i Begyndelsen af Marts Maaned i Fjor var det Offentligheden bekendt, at Bankgarantien var udvidet til disse Pengeinstitutioner, i alt Fald til Den lille Laanekasse. Derfor er det ærede Medlem i høj Grad forbavset over, at nogen i Efteraaret og senere kan undre sig over dette og kan udtale sin Misbilligelse deraf. Men det er nu ganske mærkeligt, at det skal have været Offentligheden bekendt, som det ærede Medlem siger, naar den ærede Ordfører for Reformpartiet i denne Sag siger det stik modsatte. Paa

Spalte 2649 siger nemlig det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen) til Begrundelse af, at denne Ting ikke var kommen frem tidligere her i Salen, følgende: „Det er ganske klart, at den Ro, som vi faktisk havde tilvejebragt overfor Udlandet, vilde være forbi med det samme, og Udlandet vilde tænke som saa: Naa, der er altsaa mere, der er galt, end det, de den Gang antog, med andre Ord, de ere ikke i Danmark klare over, hvordan de egentlig sidde i det paa Pengevæsenets Omraade.“ Dette, at vi vare uklare over, om der var mere end de to Banker, det var galt med, maatte ikke komme frem for Offentligheden og altsaa heller ikke for Udlandet. Det siger det ærede Medlem fra Hornslet. Men det ærede Medlem fra Ringkøbing siger, at i Begyndelsen af Marts var det bekendt for Offentligheden, at Bankgarantien var udstrakt i alt Fald til Den lille Laanekasse. Disse to Udtalelser staa i en uløselig Modsætning til hinanden. Hvorledes de skulle forliges, og om det er muligt, maa de to paagældende Medlemmer om.

Nu har det imidlertid vist sig, at det ærede Medlems Argumentation paa dette Punkt er overordentlig svag, thi den Garanti, der var given for Laanekassen, var ikke given af Bankkomiteen, men derimod af Bankerne. Det Opslag, som fandtes til Oplysning for Sparerne og andre Indskydere, gaar netop ud paa, at Garantien var givet af Bankerne. Og hvorfor? Det kan ikke have været af nogen anden Grund end netop for at skjule, at det var Bankkomiteen, der havde paataget sig denne Garanti. Hvorfor kunde der være Grund til at skjule dette? kunde man saa sige. Det kunde der være god Grund til, thi man kunde paa det Tidspunkt mene, at Den lille Laanekasse sad ganske godt i det, og naar det var Tilfældet, vilde et Udtryk derfor være, at Bankerne selv turde paatage sig Garantien for denne. Derfor siger jeg, naar det ikke i den Bekendtgørelse, der fandtes i Den lille Laanekasses Kontor, staaer, at det er Bankkomiteen, men derimod, at det er de private Banker, der garantere, er dette netop noget, som skjuler for Offentligheden, at det er Bankkomiteen, der gør det. Altsaa den Handling, som i Virkeligheden skal og maa tjene til at skjule det, den Handling mener det ærede Medlem skal være tilstrækkelig til, at vi alle kunde vide, at Bankgarantien var udvidet ogsaa til Den lille Laanekasse.

Saa siger det ærede Medlem videre,